

bedst at indskrænke det til her i Landet autoriserede Læger, Tandlæger eller Dyr-læger. Hvis disse misbruger deres Stilling, hvis de giver Patienter Narkotika i for stort Omfang, er de undergivne Ansvar, selv om Bestemmelserne herom ikke er meget fyldestgørende. Men udenlandske Læger kan jo unddrage sig disse Bestemmelser, og det kunde føre til, at Folk her i Landet kunde skaffe sig Narkotika efter Recepter fra udenlandske Læger, som de fik ekspederet paa danske Apoteker. I § 16 har man taget Medicinalkommissionens Bestemmelser med Hensyn til Taksterne, saaledes at Taksterne for Receptursalg baade er Maksimal- og Minimaltakster. For det øvrige Salgs Vedkommende er Taksterne Maksimaltakster.

Jeg skal dernæst lige nævne Bestemmelserne om Eftersynet i § 23. Det er den eneste Paragraf, der kan faa finansiell Betydning for Statskassen. Men undtagelsesvis gaar Paragraffen i den rigtige Retning, idet den medfører en Besparelse for Statskassen. Dette er overhovedet et Lovforslag, der maaske er enestaaende i sin Art, idet det ikke medfører nogen Udgift for Statskassen, men endog en Besparelse for den.

I Kapitel III findes der Bestemmelser om Apotekerbevillingers Ophør, det behøver jeg vist ikke nærmere at gennemgaa. Kap. IV indeholder Bestemmelser om Apotekerafgift, der væsentlig er optagne fra den allerede bestaaende Lov af 1895, kun har man i § 33 indført en Regel om, at naar de i §§ 3, 34 og 36 ommeldte aarlige Ydelser af Apotekerfonden i to paa hinanden følgende Aar har udgjort mere end 80 pCt. af Fondens aarlige Indtægter, derunder indbættet Renter af Fondens Aktiver, forhøjer Justitsministeriet, saalænge det gøres nødvendigt, den hver især af Apotekerne paa hvilende Afgift med et saa stort Beløb, at de paa-gældende Ydelser ikke overstiger 80 pCt. af Aarsindtægten, dog ikke udover 10 pCt. af Afgiften for hvert enkelt Apotek.

I Kapitel V findes Bestemmelser om Pensionering og Understøttelse, med andre Ord de Formaal, hvortil Apotekerfondens Indtægter skal anvendes. De skal altsaa anvendes for det første, som jeg allerede har nævnt, ifølge § 3 til en Subvention til de mindre Landapotekere og dernæst til Pensionering for Enker og uforsørgede Børn af Indehavere af personlige Apotekerprivilegier. Naar der er oprettet en saadan Forsørgelseskasse, hvortil enhver Apoteker, der driver et Apotek i Henhold til et personligt Privilegium, skal yde Bidrag, skal

Ministeriet til den yde et Bidrag af Apotekerfonden, der foreløbig sættes til 300 Kr. aarligt for hvert Medlem. Endvidere kan der af Apotekerfonden ydes en Pension af indtil Halvdelen af Apotekets Nettoindtægt, dog i intet Tilfælde under 1,200 Kr. eller over 2,400 Kr., til den Indehaver af et personligt Apotekerprivilegium, der paa Grund af sin Helbredstilstand eller Aldersdomssvaghed maa opgive sin Bevilling. Fremdeles skal der kunne udredes et Beløb af 15,000 Kr. aarligt til en Forsørgelseskasse for Apotekermedhjælpere og disses Enker og Børn.

I § 39 vil man finde nævnt en Mængde Bestemmelser, gamle Forordninger, Reskripter, Plakater, Kancelliplakater, Kancellipromemoriaer, som ophæves ved denne Lov. Vor Apotekerlovgivning støtter sig til den gamle Forordning af 4. December 1672 og en Mængde Reskripter, ministerielle Skrivelser o. lign., som er udstedte siden den Tid — af Forordninger og Love er der forholdsvis kun faa.

Jeg tror, at dette Lovforslag i det hele og store maa siges at være meget tilfredsstillende, og jeg tillader mig at anbefale det til det høje Tings velvillige Behandling.

Tilbage har jeg at fremsætte *Forslag til Lov om kommunal Lægehjælp*, der ligeledes er udarbejdet af Medicinalkommissionen. Lovforslaget er meget kort; det gaar kun ud paa dette ene — men paa den anden Side meget vigtige —, at al den Lægehjælp, som skal ydes ifølge Lovgivningen om det offentlige Fattigvæsen og om Alderdomsunderstøttelse til værdige trængende udenfor Fattigvæsenet, for Fremtiden skal udredes af Kommunerne, ikke som hidtil af Staten gennem Distriktslægerne. Det vil med andre Ord sige, at man fritager Distriktslægerne for den saakaldte Fattigpraksis og for Fremtiden lader den besørge af Kommunerne, enten saaledes, at disse overlader det til de fattige og alderdomsunderstøttede selv at vælge deres Læge, eller saaledes, at de antager faste Læger til denne Praksis. Dette Lovforslag vil saaledes heller ikke paabyrde Staten nogen Udgift, men tværtimod lette en Del af dens Embedsmænd for et meget betydeligt Arbejde. Til Gengæld vil det lægge en Byrde paa Kommunerne. Denne Byrde er imidlertid ikke saa stor, som man ved første Øjekast kunde tro, thi den Ordning, der foreslaas i Lovforslaget, er allerede faktisk gennemført i en hel Del Kommuner, navnlig Landkommuner. Dette opgøres udførligt i Medicinalkommissionens Beretning. Der vil ærede Medlemmer kunne se det, og jeg skal her kun anføre nogle ganske faa Tal